

Text > RAMON CARALT SOLER (Sabadell, 28 de juliol de 1973) és, des de petit, escriptor amateur de fantasia, terror o ciència-ficció, particularment, però realista com a dramaturg. És coautor de diverses obres teatrals representades per la província de Girona (com ara *Fot el camp* o *És dilluns*, de Carisma Teatre). Somiava poder anar viure a Girona algun dia, i «algun dia» va ser el 2010.

Un treball d'equip

A les tres en punt de la matinada, tal com estava previst, les persianes del menjador es van apujar lentament dos centímetres. La distància entre les làmines deixava entrar uns fils de llum provinents dels fanals del carrer, suficients per poder-se orientar però no per veure cap detall. La tauleta de davant del sofà observava el procés amb aire satisfet. Ara era el seu torn. Es va desplaçar dos centímetres endavant, i va quedar lleugerament en diagonal respecte a la posició acostumada. Des de terra, perfectament camuflat pel seu color gris clar que lligava amb els rajols de gres, el Mestre d'Operacions li va transmetre l'aprovació: s'havia col·locat en l'angle exacte. El Mestre d'Operacions era un veterà que, a més de ser expert en camuflatge i de tenir moltíssima experiència, coneixia al detall tot el mapa de les terminacions nervioses del cos humà, sobretot gràcies al domini que tenia de la reflexologia podal. Un cop donat el vistiplau, es va activar la fase següent: una gota d'aigua es va començar a formar lentament a la boca de l'aixeta de la cuina. Era palès l'esforç que feia aquella aixeta per acumular el fil d'humitat que s'anava condensant. Uns minuts més tard sonava un satisfactori «plic!» quan la gota queia. Ara era qüestió de paciència. Tota l'atenció estava posada en les gotes que s'anaven escolant lentament, una o dues cada

minut. El Mestre d'Operacions escoltava satisfet aquell so que sabia que cada cop seria més irritant per a la seva presa. Efectivament: a les 3 hores i 28 minuts ja se sentia com en Robert es removia inquiet al llit. Els objectes de la casa van contenir metafòricament la respiració. «Plic!», silenci. L'atenció estava fixada en la porta de l'habitació. La porta, mantenint les bones maneres, procurava no sentir-se intimidada per tantes mirades. Però no va poder evitar deixar anar un grinyol de plaer quan la mà de l'humà li va manipular la maneta per sortir. Sempre li passava el mateix, però és que no era culpa seva: qui no es rendeix quan li manipulen la maneta amb tanta suavitat? En Robert va sortir de l'habitació a les palpentes. Estava encara molt adormit i no es volia desvetllar del tot, per això no va obrir el llum per travessar el menjador. A més, la llum que entrava des del carrer a través de les persianes era suficient. Va avançar confiant en com recordava la distribució dels mobles de casa seva. En passar per davant del sofà... La tauleta va tenir un record fugaç del fuster que la va fabricar: com es mesurava ell mateix la llargada de la cama per aconseguir que aquelles cantonades agudes i malèfiques apuntessin just per sota de la ròtula. Amb un impacte prou fort es podia treure un genoll del seu lloc. Un cop acabada la feina, es va reunir amb la seva camarilla satànica de dissenyadors de tauletes per fer-los partícips de la maldat de què tant gaudien plegats. I allà el teníem: en Robert, pensant-se que la tauleta estava situada en línia recta i uns centímetres més enrere, va encertar el punt exacte. L'impacte i el reguitzell d'obscuritats que cridava van ser prou satisfactoris per a tots els presents. Llavors es va posar a saltar sobre l'altra cama, una, dues, tres vegades, acostant-se cada cop més al Mestre d'Operacions. El Mestre anticipava el patiment que estava a punt de provocar. «T'agrada això, oi, porc? T'agrada? A mi m'encanta», va pensar, just quan el peu de l'humà el trepitjava. El crit d'en Robert va acabar de despertar tota la família. «Me cago en la puta! Qui ha deixat una peça de Lego a terra?!»

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.

Il·lustració > Jordi Solà Fayet. De jove li agradaven molt el dibuix i la pintura, però a poc a poc els va anar deixant, per diversos motius: feina, família... «Potser són excuses», diu. Però per sort l'any 2019 es va prejubilar i va apuntar-se a l'Escola Municipal d'Art, on ha tornat a gaudir d'aquestes aficions.